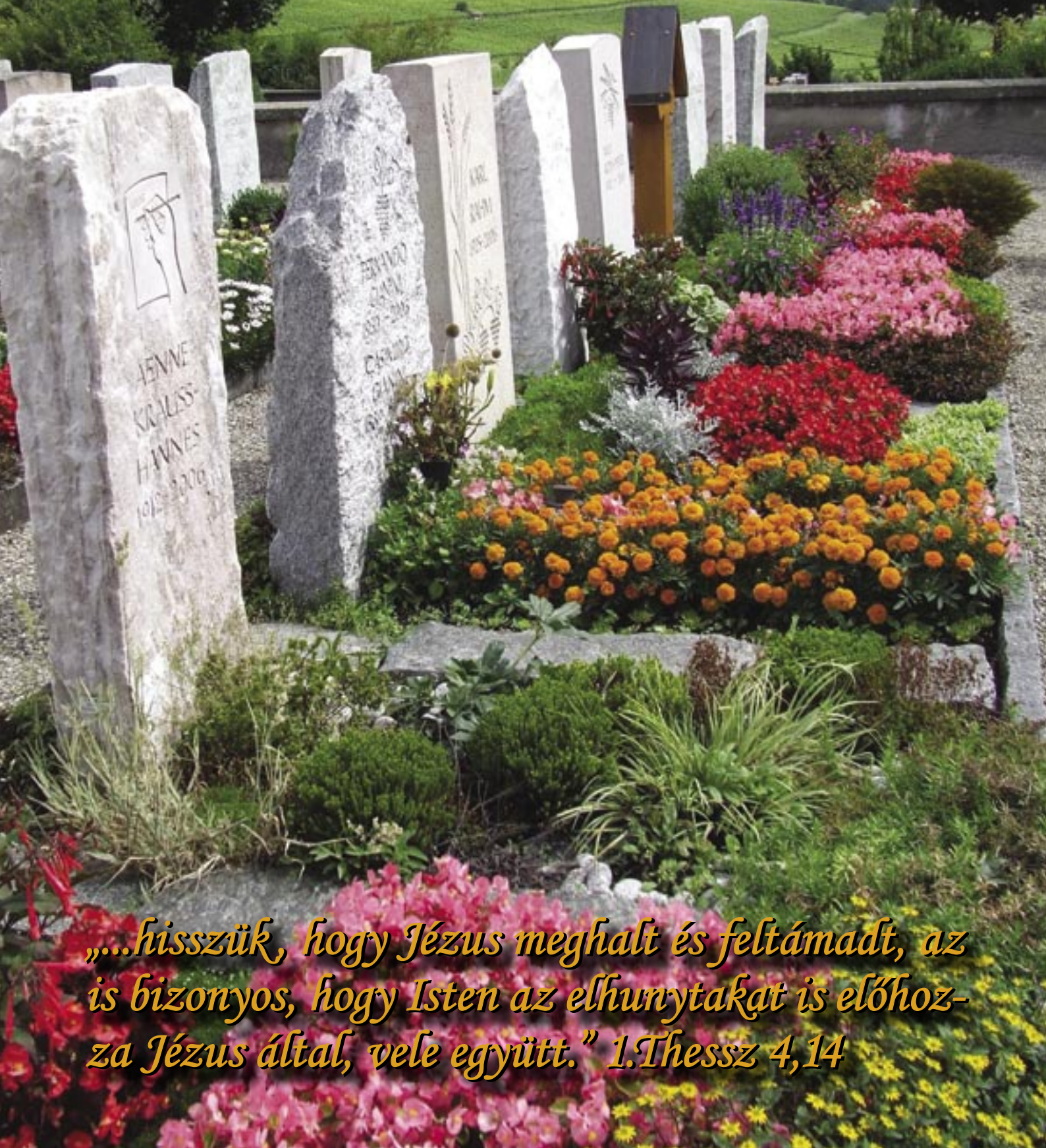

Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2009./5. szám

„...hiszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhózza Jézus által, vele együtt.” 1.Thessz 4,14

A jókedvű adakozót szereti az Isten

1957-ben történt. Az Isten-félő, fiatal, terhes Irénke és férje, Mátyás csak pár hónapja érkezett Amerikába. Még spórolt pénzük nem volt, amikor már elég nagy összegre lett szükségük a szüléshez, és bútorok vásárlásához. De egyik fizetéstől a másikig mindent ki tudtak fizetni, ugyanis adósságba nem voltak hajlandók belemenni. Sőt egyben egyháznak is hűségesen beadták bevételük tized részét, és amellet

misszionárusokat is támogattak. Aztán hamarosan – a nehéz időköt élő – magyarországi barátaiknak is születtek gyermekei. Mire vettek néhány csecsemőnek való dolgot, s a sajátaik kinőtt ruhácskáival együtt egymás után küldözgették nekik a kis csomagokat, meg támogatták az otthon maradt családtagokat is. S Isten minden alkalommal megjutalmazta őket. Mégpedig úgy, hogy az első perctől kezdve csodálatosan kirendelt számukra egy-egy megfelelő állást és fizetést, vagy másodálláshoz is juttatta férjét, vagy a munkahelyén jutalmat, meg esetleg – valaki által – ajándékot küldött nekik. A magyarországiak meg Istennek adtak hálát a segítségért. Mindez azért történhetett meg, mert „A jókedvű adakozót szereti az Isten”. Sőt valamilyenképpen meg is jutalmazza, ha itt nem, akkor odaát! Miért szereti Isten a jókedvű adakozót? Azért, mert támogatásával őneki, a Mindenható Istennek „ad kölcsön”. „Aki könyörül a nincstelenen, az Úrnak ad kölcsön”. Ezért ehhez a jótéteményhez mindjárt egy ígéretet is kaptunk: „ő megtéríti a jótéteményt” (Péld 19,17). Vagyis azt, hogy ő valamilyenképpen vissza is adja az un. „kölcsönt”. Azaz nem veszítünk semmit. Pedig mi nem azért támogattunk valakit, hogy visszakapjuk, amit ráköltöttünk.

Azonkívül Istenünk azért is szereti a jókedvű adakozót, mert számára gyönyörűség az ilyen önkéntes áldozat. „...ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten” (Zsidók 13,16) – szövegünk szintén. Továbbá azért, mert aki támogatja az árvákat és özvegyeket, az ezáltal Őrajta könyörül. Vagyis nem csak kölcsön ad neki, hanem az – özvegyeken és árvákon keresztül – önzetlenül támogatja azokat, akiknek ő a féltő-szerető Atyjuk. „Bizony mondom néktek amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg” (Máté 25,40 ill. 31-39). Mivel „arvának Atyja, özvegyek védője az Isten” (Zsolt 68,6). De vajon gondoltunk-e arra, amikor valakin is segítünk, hogy Jézusnak adunk kölcsön, vagy őt gyönyörködtettük meg, vagy támogattuk? S egyben betöltött-e az Isten Fián való könyörülés lehetőségének öröme? Mert ez óriás öröm, kiváltság és megtiszteltetés!

De kinek, hogyan és mennyit adakozunk? Amikor Jézus e földön járt, akkor ő gondoskodott a körülötte forgoló, őt követő, vagy az érdeklődő emberekről. Nem éheztek, nem koldultak, nem szorultak mások támogatására. Ha kellett négy-öt ezer embert is megvendéglelt. De, amikor visszament a mennybe, akkor tanítványaira hagyta mindazt a szolgálatot, amelyet addig ő tett meg. Nekik kellett továbbítani az Evangéliumot. Nekik kellett téríteni, tanítani és keresztelni az embereket; meg imádkozni értük, s tanítványokká nevelni az új megtérteket. Egyúttal nekik kellett a jótékonyság és támogatás munkáját is átvenni. Sőt kell mindmáig.

Akkor végül is kinek és mennyit adakozunk? „Hozzáátok be... az egész tizedet... hadd legyen eleség a házámban...” (Mal 3,10). Vagyis le-

gyen teljes bevételünk tizedrésze az Úr házáé, vagy – másnéven – gyülekezetünké. Ugyan védekezhetnénk azzal, hogy mi már az Új Szövetség korában élünk, ezért a tizedadás törvénye nem vonatkozik ránk, mivel már nem vagyunk a törvény alatt. Ennélfogva annyit adhatunk, amennyit kívánunk. Csakhogy ezt a felfogást Jézus megcáfolta, amikor azt mondta a farizeusoknak, hogy „Jaj néktek farizeusok, mert tizedet adtok... de elhanyagoljátok az igazságos ítéletet és az Isten szeretetét, pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni...” (Lukács 11,42). Vagyis az Új Szövetség idejében az igazságos ítélet és Isten szeretete ugyan két fontos, betartani való dolog, de a tizedadás sem elhagyandó! Aztán azonfelül, amit még szeretnénk az Úrért, az Evangéliumért és embertársainkért odaáldozni, az már miránk van bízva. Vagyis a tizeden felüli adakozás tulajdonképpen önkéntes áldozat. S ebből annyit adhatunk, amennyi jól esik. Mint az a gazdag ember, aki tizedadással kezdte az adakozást, aztán évente egyre többet adott, míg napjainkban már 70%-ot ad az Úrnak, s 30 %-ból él meg. Ő már ennyit akar és szeret odaáldozni.

S miért adjuk oda Istennek a tizedünket és önkéntes áldozatainkat? Azért, mert – ő aki Szent Fiát adta keresztire értünk – megérdemli, hogy készségesen és örömmel adjunk neki kölcsön, amennyit csak tudunk, vagy ajándékozunk meg őt szegényeinken, árváinkon és özvegyeinken keresztül. Meg azért, mert ezzel Jézus szavának engedelmessé válnak, aki meghagyta számunkra, hogy ne hanyagoljuk el a tizedadást. Aztán azért, mert – mióta Jézus visszament a mennybe – azóta az Úr ügyének támogatása mellett, testvéreink és embertársaink kísérete is hivatásunk. S mert ezzel bizonyosságot is teszünk másoknak, mivel amint a Példabeszédek 14,31-ben olvassuk: „aki... könyörül a szegényen az dicsőíti” Alkotóját. Továbbá mert mi magunk boldogságot nyerünk általa, mivel a Zsoltárok 41,2 szerint: „Boldog az, akinek gondja van a nincstelene, ha bajba kerül, megmenti az Úr.” S Jézus szerint meg: „Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek” (Máté 5,7).

Csak néhány okot említettünk meg azzal kapcsolatban, hogy miért adakozunk. De bizonyára még sokkal több oka és áldott következménye is van. Mert azt már talán mindannyian megtapasztaltuk, hogy amikor odaadjuk neki a tizedünket, meg támogatjuk a misszionárusokat és missziókat, s a szegényeken, árvákon, özvegyeken is könyörülünk, akkor mi magunk nyerjük a legtöbb áldást és örömet. Mert az adakozás örömmel, és sokféle jutalommal jár már itt, és még többel odaát.

Irénkét és Mátyást Isten gazdagon megáldotta, amikor a kicsiből már rendszeresen beadták egyházukba a tizedet és másokon is segítettek. Mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”.

Ezért legyünk jókedvű, önfeláldozó adakozók. A gyülekezeti tizedadás mellett támogassuk buzgón mindazon embereket és ügyeket, amelyeket Isten épp miránk bízott abban a tudatban, hogy őneki adunk kölcsön, illetve magának Jézusnak adjuk azt, amit tőlünk a szegények, árvák, özvegyek, meg misszionárusok és missziók kapnak. Meg abban a tudatban is, hogy mindezzel Urunknak adunk dicsőséget, órála teszünk bizonyosságot, sőt meg is örvendeztetjük illetve gyönyörködtetjük őt. Hisz ő megérdemli, hogy egész lényünkkel, pénzünkkel, időnkkel, erőnkkel és mindenünkkel őt szolgáljuk!

JÖN-E ÚJ REFORMÁCIÓ?

„Jót cselekedve némissátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát...”

Ha Péter apostol első levelét tanulmányozzuk, és eljutunk a 2. fejezetig, talán meglepődünk azon a szigorú hangon. A tékozló fiú atyjáról el sem tudjuk képzelni, hogy a fiának ilyen keményen felsorolja elvárásait. Bár Jézus nem folytatta a tékozló fiú példázatát, mégis azt hiszem, hogy a Biblia mércéjét alkalmazva bármelyikünk tudná folytatni. Egészen bizonyos vagyok abban, hogy amennyiben az évek múlása során ez a fiú megint kezdett volna kifelé tekingetni az atyai házból, az atya nem nézte volna tétlenül ezt, hanem elmondta volna neki: „Nézd, fiam, hazafogadtalak, mert szeretlek, de ne felejtssd el, milyen sokba került ez neked, hiszen a fél vagyonomat dobtad ki az ablakon. Úgy jöttél vissza, hogy semmi nem volt a rongyaidon kívül, de én azért fogadtalak haza, hogy megértsd: szeretlek. Ám elvárom tőled, hogy ha fiammá lettél újra, akkor viselkedj is úgy, mint a fiam...”

No, persze ez csak fikció. Elég baj az, ha odaáig fajul a dolog, hogy így kell bennünket emlékeztetgetni. De sajnos mindannyian tapasztaltuk, hogy néha bizony kell!

Jelentenek-e számunkra konkrét dolgokat ezek a kifejezések: szent nemzetség, királyi papság, Isten tulajdonba vett népe... Annak a fényében érthetjük meg igazán, hogy milyen nagy dolog ez, ha azt is megértjük, mit jelent: Ti pogányok voltatok valamikor, nem számíthatatok kegyelemre, most pedig kegyelmet nyertetek!

Ha pedig ezt értjük, már nem is olyan nehéz jól tenni, azaz azt tenni, ami Isten szerint helyes...

Persze ilyenkor szívesen mondjuk: Nehéz ma keresztyénnek lenni. Ahhoz, hogy igazán sikerüljön, döntő társadalmi változásnak kellene bekövetkeznie! Ám nem feledhetjük, hogy amikor első testvéreink a keresztyénséggel találkoztak, és megtérve Krisztus gyermekeivé lettek, társadalmi hovatartozásukra nézve nem történt döntő változás. Rabszolgák voltak megtérésük előtt – legalább is nagyrészt –, s azok is maradtak.

Isten igéje azt tanítja nekünk, hogy a forradalmi változások nem kívül, a világban történnek, hanem belül a szívünkben. Ennek aztán az a következménye, hogy miközben a világ marad az, ami volt, a hívő ember mégis másként látja, és másként is él benne. A lelkiismeret változik, s ezért aztán a türelem, a hozzáállás, az egész életérzés döntő módon átalakul.

Valaki azt mondta: Nincs hatalmamban, hogy mások mit tesznek velem... De tegyenek akármit, nem képesek megváltoztatni, hogy én ezeket minek tekintem, hogyan dolgozom fel...

Az Istenre néző lelkiismeret egy Szentlélek által megváltott és megtisztított, igen finomra hangolt műszer, olyan, mint egy iránytű... Abban a pillanatban, hogy a Sátán eltántorítana az üdvösség felé vezető keskeny útról, azonnal korrekcióra figyelmeztet. Még akkor is, ha az önérzetem közben lázadozik... A lelkiismeret – mégpedig ez az Istenre néző lelkiismeret – képes megújulásra, belső reformációra ösztönözni. Ez a lelkiismeret képes elfogadni Isten szerint, mi a jó és mi a rossz.

Nagyon téved, aki azt gondolja, hogy a hívő ember élete csupa tiltásból, „nemszabadból” áll. A lelki növekedésnek célja van. Amikor Péter apostol hangsúlyozta, hogy mi az, ami nem tarthat az életünkbe – a képmutatás, az álnokság, és a többiek,

akkor egyúttal a célt is határozottan megjelölte: „...mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjétek az üdvösségre...” A növekedés célja tehát az üdvösség! A gyülekezet, a Krisztus teste olyan emberekből épül fel, akik ezt a célt tűzték maguk elé egyen-egyenként, de a megvalósításán nem csak önmagukban, de leginkább együttesen fáradoznak. A keresztyén élet folyamatosan épülő élet, mégpedig az előbb említett célnak megfelelően.

Ha felvetjük azt a kérdést: miért kell keresztyénné lennem, akkor a válasz egyértelmű: azért, mert ez az egyetlen út az üdvösségre, egyedül ez vezet az élő Istennel való közösségre.

Ha azt kérdezzük: miért kell egy élő gyülekezethez tartozni? Miért nem élhet az ember önmagában keresztyén életet, akkor a válasz ez: azért, mert úgy tervezte Isten, hogy a keresztyénség olyan út legyen, amely csakis egymással karöltve járható. Csak az embertársaim segítségével, vagy legalábbis az ő javukat keresve tudom megvalósítani azokat a feladatokat, amelyeket Isten adott. Csak akkor tudom Istent dicsőíteni, ha véghezviszem akarátát. Ehhez azonban élő kőként kell beépülnöm egy gyülekezetbe, ahol meg van a magam feladata, szolgálata, ahol számíthatnak rám, s ahol én is tudom, hogy a többiekre számíthatok.

Ám ahogy a házainknak szüksége van renoválásra, a lelki háznak is szüksége van megújulásra, azaz reformációra. Ha ez külső kényszer, lelki törés lesz belőle. Ha belső: ébredés...

Kulcsár Tibor

Azt mondják..

*Azt mondják, hogy fényt hintek szerteszt
-Én olyan sötétnek tudom magam. -*

*Azt mondják, köszöntésem: békeesség.
-S be nyugtalan vagyok, be nyugtalan! -*

*Azt mondják, dalom ír és enyhülés,
És több mint szépség: jócselekedet.*

*-Bennem dúl a magamra-ismerés,
s meakulpázva verem a mellemet. -*

*Azt mondja, aki talállozik velem,
Hogy tőlem kapott ajándékot.*

*-S én tehetetlen, sajtó kínnal érzem,
Hogy mindenkinek adósa vagyok. -*

*Ó Barátaim, ha egy FÉNYSUGÁR
Lelketeig hullt, át lelkemen:*

*Nem az enyém az a fény, csak bennem jár,
Istennek köszönjétek, - ne nekem.*

Reményik Sándor

NYOMORÚSGÁBÓL LETT BOLDOGSÁG

Azon az éjszakán, amikor a véglegesen összetört életem felett zokogtam magányosan, az Úr az ezer sebtől vérző szívemet átölelte, és örökre velem maradt. Azt hittem, ennél nehezebb próba már so-

se vár engem az életben. Tévedtem.

Sok-sok ember megtérése után azt láttam, hogy ebben az időben Isten szinte dédelgeti egy darabig megtért gyermekét, hogy bizalma megerősödjék, és szeretete az Úr felé szilárd talajon álljon. Olyan kéréseit is teljesíti, amit csak egy picit babának szoktunk, és olyan ajándékokat is ad, amit csak a nagyok tudnak értékelni. Én nem így emlékszem hívő életem kezdetére. Semmi babusgatás, bele a kemény életbe!

Akkor már néhány éve özvegyen éltem, és hirtelen munkanélküli lettem a magas igazgatói posztomról. Két gyermekem felnőtt, már nem volt szükségük rám olyan téren, mint korábban. Egyetlen értékes férfi se volt, aki velem képzelte volna el a jövőjét, szerelmemmel épp akkor szakítottunk. A barátaink elmaradtak, a kollegák lemorzsolódtak. Szomszédok sajnáltak. Senkim se maradt, csak Isten.

Azt gondoltam, hogy most már azért minden jóra fordul. Az élet forrására találtam, nem haldokolhat az életem tovább, de nem ezt tapasztaltam. Azt hittem, ismét tévedtem.

Megpróbáltam rendbe hozni az életem. Elsőként állást kerestem, de vezető beosztásba többé senki se akart alkalmazni, mert elmúltam 35 éves. Beosztottnak senki se vett fel, félték a tudásomtól. Munkanélküli maradtam 3 kemény évig! Ezalatt leapadt a bankszámlám mínuszra. Igényeim mélyen a föld alá süllyedtek. Az volt a gödör alja, amikor már egy 25 Ft-os lángost se mertem megengedni magamnak. 1994-et írtunk. Az önbecsülésem mélyröpülésben volt. Magányos voltam, egyedül éreztem magam, és nagyon sokat sírtam. Semmit se értettem, de valahogy mégse épültem le. Az Úr megtartott. Akkor állandóan kérdéseket tettem fel:

– Hogy lehet az, hogy Isten, akit nem ilyenek mutattak be, és akit én se ilyenek gondolok, mégis ennyire megkínóznak engem? Hát nem a szeretet Istene? – de

amikor kimondtam ezeket a szavakat, máris tudtam, hogy rosszul tettem. Itt valami másról van szó... De hogy miről, arról fogalmam se volt, és senki se tudta nekem megmondani. Isten is hallgatott erről. Nem volt mit tenni: sírva kapaszkodtam!

Csak azt mondták nekem, hogy türelem... Türelmes nem voltam, de kitartottam... és sírtam. Állandóan sírtam. Volt olyan hetem, hogy egyszerűen nem tudtam abahagyni a zokogást, annyira neki voltam keseredve. Miért? Miért? Miért? – ez bombázott éjjel nappal.

Az életem immár teljesen kilátástalannak látszott, de még az ellátásom is. Igen, igen, olvastam, hogy Isten gondot visel, és valóban nem is szűkölködtem, de még túl fiatal voltam ahhoz, hogy ne dolgozzak. Még túl fiatal voltam ahhoz, hogy egyedül éljek, hogy még egy barátom vagy barát-nőm se legyen. A régi barátságok kihaltak, és újak, a hívő életben nem nagyon kötöttek, bár én igazán vágytam rá.

Már arra gondoltam, hogy apácának megyek. Akkor teljesen Istennek élhetek, nincs gondom a ruhára, lakásra, élelemre, szolgálatra. Igen, ez lenne az igazi – hiszen apácáknál nőttek fel – gondoltam, de Isten másként döntött.

Egy szép napon aztán elkezdődött az Úr tervének második szakasza az életemben. Egy olyan munkát kaptam az Úrtól egy világhírű TV csatornánál, hogy az a leg-szebb szolgálatok egyike volt, de az életem és a munkám az első perctől kezdve teljesen kilátástalan volt, annyit támadtak a hitem miatt. De túléltem, mert már volt ebben tapasztalatom! Sokszor nem adtak munkát, de bíztam Istenben, mert már volt tapasztalatom! Nem volt egy barátom se igazán, de már túléltem, mert volt tapasztalatom! Megvetett voltam, kisemmizett, de már nem tört meg, mert volt tapasztalatom...

Igen, volt tapasztalatom, hogy mit jelent Istenbe kapaszkodni akkor, amikor úgy érzed, semmi másba nem lehet! Átélttem, hogy a mély megbántás és az igazságtalanság okozta sebek hamar be tudnak gyógyulni, ha az Úrnál keresem a vigasztalást. Rájöttem, hogy ha nem adnak munkát és nincs fizetségem, az se komoly baj, mert engem nem a munkahelyem tart el, hanem Isten, akié minden ezen a földön. Egyedül voltam nagyon, de mégse voltam magányos, mert velem volt az Úr.

Aztán megéltem azt, hogy a kollegák egyszer csak elkezdtek figyelni: „Már megint kirúgták az Évit a hite miatt? Vajon hogy tartja itt Istene, aki eddig mindig megóvta!”

...és mindezt a csodát hétszer látták meg közel 10 év alatt. De már nem voltam elkeseredve, és ha olykor könnyek is szöktek a szemembe, már nem sírtam. Fájni mindig fáj, de már nem sírtam. Mert volt tapasztalatom!

Aztán amikor azt hittem, hogy már tényleg túl vagyok minden nehézségen, vége lett a munkanélküliségemnek, jobbra fordultak a dolgok, akkor ismét jött egy kemény próba. 1997-ben Isten hazavitte a 25 éves fiamat. De már tudtam az Urat dicsőíteni ezért. Már meg tudtam köszönni az Úrnak, hogy az én drágaságom végre megtalálta azt a tökéletes szeretetet Jézusban, ami után itt a földön hiába vágyakozott olyan nagyon...

Ennek már több, mint 10 éve, és akkor és ma is csak ugyanezt tudom mondani így utólag: egyetlen percét se adnám oda ennek a kemény három évnek, mert nagyon megértel!!! Úgy gondolok vissza rá, mint egy igen nehéz mennyei egyetemre, amit ki kellett járnom ahhoz, hogy az Úr rám bízassa nehéz feladataimat.

Javamra lett a nagy szomorúság, mint Péter apostol esetében is. Ő is nagyon sírt, és ő se értett semmit először... Hiába, Isten mindig pontosan tudja, mit miért tesz...

Salyámosy Éva

Az Isten bankja

*Isten talentumot annak ad,
Ki adósa nem marad.
Megfogatja kölcsönét,
Boldogítja Istenét.
Részvényesek e bankban
Mi mindnyájan vagyunk,
Kölcsönnel, kamattal
Mind gyarapodunk.*

Arany Viktor

ÜNNEPELÜNK – DE HOGYAN?

Október 31-e a reformáció emléknapja, ugyanis 1517 október 31-én függesztette ki Luther Márton a wittenbergi vártemplom ajtajára a híres 95 tételét, melyben sorra vette azokat az elhajlásokat, melyeket az egyházi gyakorlatban tapasztalt. Nem akart új felekezetet létrehozni, csak éppen olvasta a Bibliát, s az, amit olvasott, és az, amit az egyházban tapasztalt sajnos

sok dologban még csak nem is hasonlított egymásra. Szomorú, hogy így volt, s ezen már, így közel 500 év távlatából, nincs lehetőség változtatni, de talán még pálcát sincs jogunk törni fellettük, hiszen Istené az ítélet. Azon azonban mindenképpen érdemes elgondolkoznunk, hogy mi, ma élő emberek hol tartunk? A mi kezünkben ugyanis ott van a Biblia, több fordításban is, anyanyelvünkön, meg idegen nyelveken is, olvashatjuk, (vagy olvashatnánk) nap mint nap, ismerhetnénk minden tanítását, (akár szóról-szóra is), ennek ellenére, néha, mintha kis-

zorulna az életünk középpontjából. Természetes, ha nem Isten, nem az Ő szava van a középpontban, akkor sok minden más kerülhet erre a helyre: szokások, hagyományok, „már a szüleim, nagyszüleim is így csinálták” szokásjoga, vagy éppen „a modernnek vagyunk, újítsunk már” lelkülete. Nem akarok én se maradi lenni, se extra reformer, s azokat a véleményeket se osztom, hogy ami régi, az biztosan rossz, s ami új, az meg nem lehet jó, csak azt szeretném hangsúlyozni, hogy ezek helyett az emberi megoldások, emberi utak helyett, (legyenek azok modernnek vagy hagyományosak), jó volna ma is úgy igazán kézbe venni a Bibliát. Olvasni, tanulmányozni, elmélyülni benne, és közben Luther Mártonhoz hasonlóan alaposan végignézni az életünket és a keresztény gyakorlatunkat az Ige szemszögéből. S ha valahol netalántán eltérés mutatkozna, akkor elő azzal a ceruzával, szöggel és kalapáccsal, s kiírni, pontosabban kiigazítani a hibákat. Mert csak így érdemes reformációt ünnepelni. Megreformálva, megújulva, helyreállva.

Kulcsár Anikó

ÁLDÁS A NYOMORÚSÁGBAN

Hálás szívvel osztom meg a testvérekkel, miként éltem és élem meg az Úr áldását testi nyomorúságban, remélve, hogy e bizonyágtétel által sokan épülhetnek belőle hit által.

Isten akaratából az Úr gyermekeként élek özvegyen keresve, kívánva az Ő akaratát, melyet az ige által küld felém. Csodálatos ez az igazság, mely mindenre elvezet, és az Úr Jézus végtelen szeretete van mögötte és nagy-nagy kegyelme. Ebben a hitben tudok hálás lenni a nyomorúságért, mely 3 hónappal ezelőtt kezdődött életemben. Igen-igen elmerültem a testi munkámban, sokszor erőmön felül is. Hiszen tudom hogy két csigolyám el van törve. De erre sem figyeltem, csak mentem, és tettem a dolgokat. Estére olyan fáradt voltam, napokon keresztül késő lefekvés, kimerülés. Mondtam is magamnak, hogy ez nem jól van így, változtatni kell ezen. Majd holnap másként teszem, de ez nem így lett. Minden ment úgy, ahogyan az elmúlt időben. Megéltem, és tudom, hogy az Úr erőt adott, és látta az én nyomorúságomat, harcaimat, és Ő keményen beszélt. Megállított, mert olyan fájdalmaim lettek, hogy nem tudtam ülni, feküdni, járni is csak nehezen tudtam, hajolni, emelni nagyon keveset. Ezt igazából leírni nem is lehet, mert csak át lehet élni.

Az Ige szava oly világos volt: „...Fiam, ne vedd meg az Úrnak fenyegetését, se meg ne lankadj, ha Ő dorgál téged.” Zsolt 12,5

Sok-sok gondolat gyötört, hogy mi lesz velem, de csak az Úr szavai, üzenetei erősítettek, gyógyítottak a Benne való hit által, mely erőt adott elhordozni a testi próbákat. Az első ígém is így szólt: „Ne félj mert én veled vagyok.” Ézs 41,10.

A test és a lélek harcai között teltek a napok, és kerestem, hogy Uram, mi a célod ezzel a nyomorúsággal???

1.) Megtanulni, megélni a fájdalmat, elhordozni, melyhez elégséges az Ú ereje; megérteni azokat, akik fájdalmak között élnek, csak úgy lehet, ha én is átélem.

2.) Értékelni azt, hogy milyen nagy ajándék, ha tudok járni, hajolni, mozogni. Eddig ez természetes volt, és sokaknak ma is az. De ha valamelyik hiányzik, akkor értjük meg az értékét.

3.) Megtapasztalni naponta az Úr csodálatos gondoskodását; csak gondolatomban volt valami, és Ő már adta is a megoldást, küldött segítséget. „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember aki őbenne bíz.” Zsolt 34,9.

4.) Erősített a kitartásban. „...és ideje van a meggyógyításnak.” Préd 3,3.

5.) Megállni erősen a hitben, melyet sokféleképpen támadtak. Mondogatták sokan: miért nem mész ide vagy oda, ez jót

tenne neked. De nekem fontosabb volt: „Várán vártam az Urat, és hozzáam hajolt és megballgatta kiáltásomat.” Zsolt 40,2.

6.) Igen-igen nagy áldás lett ebből az állapotomból, hogy lelkileg többet töltök az Úrral, hiszen sokat kellett pihennem, és akkor Vele közösségbe voltam és vagyok: olvasás, csendesség, imádkozás, éneklés, melyért hála és dicsőség Néki.

7.) Lehetőség a bizonyágtételre sokak felé, hitben építeni egymást.

8.) Megélni a testvérek lehajló szeretetét, imádkozó lelkületét vigasztalását, biztatását. „És a hitből való imádság megtartja a beteget...” Jak 5,15.

9.) Megtanultam a nyomorúságban dicsérni az Urat, énekelni – főleg az álmatlan fájdalmas éjszakákon. „Tudjuk pedig hogy azoknak akik Istent szeretik minden javukra van...” Róm 8,28.

Sok más áldást is kaptam ezeken felül, vannak olyanok amiket fel kell ismernem. Az Úr munkálkodik, hála és dicsőség Néki. Bár még nem épültem fel teljesen, de örömmel írom le, osztom meg mindenkivel azokat az áldásokat, amit kaptam az Úrtól. Kívánom, hogy nyomorúságaikban mások is megtalálják az Úr áldását.

R. Andrásné, Kisvárda

Áldás és nyomorúság

Elgondolkodtunk-e már azon, hogy a sűrű, netán folyamatos nyomorúság az életünkben mi végre való? Mert aki hívó életet élve ezeken áthalad, tudja, hogy minden szenvedésének oka és célja van. Bibliai igék sora mutat rá, hogy szenvedni kell, és ez nem értelmetlen dolog. Nem Isten vélt keménysége, túlzott szigora nyilvánul meg benne, hanem ezeken az eszközein keresztül tud minket megerősíteni, tisztogatni, hitben mélyíteni, magához közelebb vonni. Fájdalmas ugyan az életben mindenkinek minden fenytés, de szükség van erre. Hova jutnánk, ha kisgyermkeinket nem fegyelmeznénk, hisz ők valóban még nem tudhatják mi jó nekik.

Hogy haragudtam gyerekejjel a szigorú szülőkre, akik a folyamatos játszás helyett mindenféle házimunkával bíztak meg, és következetesen számon is kérték az eredményt. Hogy dohogtam: bezzeg más gyerekek vígan játszadoznak, én meg a padlót súrolom, majd port kell törölnöm, mosogatni, mire kész leszek jön a leckeírás, aztán este lesz. Alig játszottunk valamit. A játszást

aztán kipótoltuk a nagyszülőknél, akiknél engedékenységük miatt teljes volt a gyermeki boldogság. Csak felnőtt fejjel visszanézve láttam, hogy a szülői fegyelmezés igencsak javamra vált. Megtanultam szeretni és tenni a rendet, természetesen igényemmé vált a rendtelenség, szétszórtság elutasítása.

Ha már hosszú ideig tartanak a szenvedések, akár változó erősségűek, sokunkban ott a háritani igyekvő kérdés: miért Uram? Meddig még Istenem? Úgy tűnik ilyenkor, hogy gyötör minket az Isten. De nem. Mert neki nem ez a természet, mert Isten a szeretet. Mint ahogy a szülő sem gyötörni akarja neveletlen gyermekeit.

Nem egy hívó embert ismerek akik folyamatosan perlekednek az Úrral: miért pont én, nem ezt érdemlem. Csupa jót tettem, Te pedig büntetsz? Nem értik, nem fogadják el a méltatlan helyzeteket, gúnyolódást, zaklatást. Sokan odáig is eljutnak, hogy igyekeznek felülbírálni Istent, miért nem vet véget a keserűségnek? Belefáradnak, belefásulnak az égető szenvedésekbe. Azért égetően fájó

ez nekik, mert Isten nélkül kínlódnak, hit nélkül. A nemes arany is míg azzá válik, el kell viselje a kemence forróságát. A salaknak ki kell égni, el kell különülni. Isten tisztán akarja látni minden gyermekét.

Ismertem egy asszonyt, aki több évig nyelte könnyeit, ellene volt egész háza népe, holt ő nem adott rá okot. Még nem jutott el szenvedései alatt Istenhez, hitt ugyan de nem volt élete Jézusé. Megtérése után világosodtak ki napjai, évei. Miután megértette, hogy környezete, ellenségei is hasonlóan szenvedő emberek, s hogy Krisztusi lelkülettel el lehet rendezni a konfliktusokat, felszabadult a nyomás alól. Új helyre is költözött, ahol sok szerető hívó ember vette körül. Az évtizedes fájdalom, Isten lelke új emberré formálta. Együttérző, megbocsátó, irgalmasságot gyakorló, figyelmes, szeretetet megélt ember lett.

Ha a Biblia hithőseit nézzük, láthatjuk mennyire meggazdagodtak a nyomorúságok között lélekben és anyagiakban is.

P.né A. Júlia, Tabitófalu

A MEGHALLGATOTT IMÁDSÁG

Feleségem édesanyját, aki a szomszéd faluban lakik, hetente többször meglátogatjuk. Ilyenkor mindig viszünk neki egy kis főtt ételt és süteményt, mert azt nagyon szereti. Ez a falu egy erdős, dombos területen fekszik. Amikor beköszönt a tél, és leesik a hó, nagyon rossz a közlekedés – különösen akkor, ha a mellékutcákon nincs eltakarítva a hó. Ilyenkor nagy szerepe van a kocsira felszerelt téli guminak, de sokszor még ezek sem biztosítanak teljes biztonságot. Egy ilyen téli időszakban kocsival történt látogatásunkkor én is nagyon nehéz helyzetbe kerültem. A családházhoz, ahol a mama lakott, még tūrhetően elértünk. Ő egy lejtős utca közepén lakik, és ilyen csúszós, jeges, havas úton nemigen lehet megfordulni, a kerekek induláskor kipörögnek. Így csak egy megoldás volt, elindulni lefelé és így hazajutni.

Az elindulás előtt kezdődött a baj azzal, hogy a feleségem már nem mert beülni mellém, mert félt, hogy becsúszunk az út menti árokba, mert a házig történt eljutásunkkor többször megcsúszott a kocsí. Persze ezt előidézte az is, hogy nekem nem volt téli gumim. Ahogy elindultam, – mert a feleségem gyalog jött utánam, – az első lejtős útszakaszon még sikeresen lejutottam, de még előttem állt egy háromszáz méteres nagy-lejtőjű útszakasz, amin le kellett jutnom. Az út bejáratát lassan közelítettem, láttam, hogy az úton nincs semmilyen forgalom, így reménykedtem, hogy sikeresen lejutok. Úgy ötven méter megtétele után a reményem fogyni kezdett, mert a kocsit nem tudtam irányítani, és az út szélén egy kétméteres árok húzódott, és az én kocsim csak az árok felé akart menni. Ahogy rémülten mentem az autóval, a lejtő aljánál megjelent egy fiú

szánkóval, és az út szélén leült a szánra azon az oldalon, ahol én mentem a kocsival. Nagyon megrémültem, hogy mi lesz most. Dudálni kezdtem és integettem, hogy menjen el az útból, már azt sem bántam volna, ha bemegegyek az árokba, csak a gyereket el ne üssem. Az autó irányíthatatlan volt, és a gyermek sem reagált semmire.

Ekkor kétségbeesésemben imádkozni kezdtem, kértem az Urat, hogy segítsen. Az út felénél járhattam, amikor az autó egyszer csak megindult az út másik szélé felé. Kicsit megkönnyebbültem, hogy a gyerek felé vezető útirányt elkerültem, amikor az út alján megjelent egy autó, ami velem szembe jött, mert ekkor már én az ő sávjában mentem lefelé. Ő is ahogy jött felém, rémülten nézett rám, én már biztosra vettem, hogy összeütöközünk. Egy pár méter választott el bennünket, de a másik autó egy pillanat alatt kikerült engem, és elment mellettem. Nagyon megkönnyebbültem, és azért is könyörgöttem, nehogy jöjjön még egy másik autó valamelyik irányból.

Az Úr meghallgatta könyörgésemet, és baj nélkül lejutottam erről a veszélyes útszakaszról. Amint hazaértem, gyorsan mentem téli gumit venni, nehogy megismétlődjön ez a kellemetlen helyzet.

Ez a negatív élmény vezetett rá arra, hogy komolyan kell venni azokat a tanácsokat, amelyek az ilyen kínos helyzeteket megelőzik. Az ilyen események során magunkon kívül más vételeket is veszélybe hozhatunk.

Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy meghallgatta imámat és könyörgésemet, és baj nélkül úsztam meg ezt az utat.

J. János, Bekecs

Járatlan úton

„*Annak növekednie kell, nekem, pedig alábbszállanom*” (Jn 3,30). Ezen az Igén keresztül sokáig nevelt, tanított Atyám. A hatalmas, a mindenek felett való Isten hogy növekedhet még? Hozzá képest porszem vagyok a világegyetemben, és ennél is alább kell szállnom? Hogyan lehetséges ez? Igazság ez is, gondoltam, mint a Biblia többi Igéi, tehát meg kell tanulnom mit jelent számomra Keresztelő János felismerése, vallástétele.

Bennem milyenek az erőviszonyok? Az „énem” körül rend van-e vagy az önzés, gőg győz? De hiszen ez bűn, amivel nem vállal közösséget a Megváltó Jézus Krisztus, aki az emberiségért a földre jött. Velem is közösségre lépett, elpecsételt magának, tehát nem élhetek bűnöket hordozva magamban. Felismerésemet bűnbánat követte és feloldozást nyertem. A szívem szabad lett Jézusnak, az Igének való engedelmességre, és arra, hogy igazságban, hitben járjak. Így növekedett bennem Isten szeretete, szentsége, tisztasága, és ereje segített a harcokban győzni. Hogyan „szálltam alább”? Úgy, mint az érett búzakalász: meghajlik. Sokszor a térdeimen sóhajtozva, imádságban ostromolva, kérve Istent, hogy ígéretében feltétlenül bízzak. Hála Istennek és az Ő kimondhatatlan ajándékának, Jézusnak, alázatra és csendben várakozásra tanította akaratos szívem. Szent Lelke által szeretetre indított akkor is, ha nem volt rá méltó a világ, a környezet. Nem fáj már a megvetés, gúny. (Ha mégis, mentem a kereszthez, hogy újra szabad legyek.) Könnyebb lett bocsánatot kérni, és azt a „megelőzve” mércével is gyakorolni. Nem egyszer éreztem, tudtam: helyettem mégis Jézus győzött. Ő lett naggyá bennem, én pedig egy kicsiny eszköz a kezében, akit engedelmességre szeretett közel magához. Egy embert adott mellém Isten azért, hogy általa is neveljen, formáljon. Egy nem hívő fiatalember feleségül kért. Vívódás, harc következett.

Már vagy három éve ismerkedtem meg vele. Egy komolytalan levél érkezett tőle, amit összetéptem. A nagyszülei, szülei komoly keresztények voltak. Emlékszem egy érdekes álmomra. Mindazokkal, akiket ismertem, együtt utaztam vonaton. Minden állomáson leszállt valaki, de ez a fiatalember a végállomásig elkísért. Nem tulajdonítottam ennek akkor semmi jelentőséget. Inkább „foglyul ejtettem” a gondolatokat is, hogy ne vétkezsem. Isten tudatosan formált az élő (jó-rossz) példák által. Sokszor alakult ki bennem az a meggyőződés, hogy inkább egyedül érdemes maradni. Keresztény könyveket is olvastam ebben a témában. Mások jó tanácsait is megfogadtam, különösen azt, hogy imádságban, hittel el kell kérni a vezetést, hogy józanul és tisztán éljek, hogy döntéseimre is ez legyen igaz.

Egyszer váratlanul levelet kaptam. Találkozni akart velem, hogy elhatározását közölje. Kérte döntsem el, hogy feleségül megyek-e hozzá.

Nem sürgetett senki és semmi, de sokszor megkérdeztem Uramat, és éreztem, Ő is visszakérdezett. Igeszerűen élni vagy hittel vállalni a beláthatatlant? Isten vezetheti-e gyermekét ilyen úton? Tudtam, megváltottait ismeri, de vajon én ismerem-e Őt annyira, hogy kihallom-e halk és szelíd hangját a sok zaj közül, mint a jövőmre érvényes alapigazságot? Tudom-e szeretni majd, hiszen nem jártunk együtt, még megismerni sem volt idő? Megkomolyodott-e az évek során?

Pár hónap múlva, egy szerdai istentiszteleten megszólított Isten

az igék által: „*Menj el a járatlan úton, az a feladatod, hogy magyarázd az igazságot!*” (ApCsel 8.rész, Filep és a szercecsen komornyik története a gázai úton.)

Megragadtam szívemmel ezt a felhívást. Hittel igent mondtam, és elindultam a járatlan úton.

Emlékszem első családi áhítatunkra. (Isten Lelke indított erre, és hogy ebben következetes legyek.) Kértem hangos imában Istent, legyen velünk, és áldja meg közös életünket. Férjem is kapcsolódott. Fontos volt „a Nap le ne menjen a ti haragotokon” ige gyakorlása. Nagyon sokszor együtt mentünk a Gyülekezetbe. Ott csendes hallgató volt, de a közösség, a testvérek segítő szeretetén keresztül Isten formálta. Az adakozás nem volt probléma. (Ebben a szülői ház szép példáját láttam.) Azért volt harc bőven. Lelkileg fájdalmas volt, amikor három hónapig nem vehettem a „felemás iga” miatt úrvacsorát. De a legnehezebb időszakban is „súgott” egy belső hang: az a feladatom Istentől, hogy magyarázzam és éljem az igét. Bizonyosságot, megerősítést nyertem arról, ha elindított az Úr, kegyelme mindig tovább vezet. Olyan szeretet kaptam, ami mindenben átsegített, és ma is betölti szívemet. Nem voltam egyedül soha, velem volt és van szüntelen Mesterem, Tanítóm.

A következő 12-13 évben néha megkérdeztem Uramat: biztosan nekem kell ezt a feladatot végeznem, szolgálhatnék hívők között is, de tudom, ez a sátán kísértése volt. Amikor úgy éreztem, nem bírom tovább, mindig volt üzenet, segítség. „Ne add fel a reményt, hisz van megoldás” c. énekben, vagy „Istenben bízz, ha jönne rád a próba, Istenben bízz, mert nagyon szeret Ő. Szíved és házad csupa napsugár lesz, mert benne mindig Jézus a Király.” c. énekkel is. Isten sok megtapasztalást adott, és megengedte, hogy hitben edzetté legyek. Ha felhő jött életem egére, eső hullt belőle később! Kivárni, csendben lenni. „*Legyen gondod önmagadra és a tanulásra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat és hallgatóidat is*” (1 Tim 4,16). Így formált Isten szeretete. Ráálltam erre az ígéretre, hittel kapaszkodtam bele. A kegyelem csodálatos! Megtért a férjem 38 évesen – mint a Bethesda partján a beteg akart meggyógyulni – a 23. Zsoltárból kapott elhatározással. Nem sokkal később gyermekeink is követték hitünket. Vejük és menyünk is a világból tértek meg.

Tudom, elsősorban Isten munkája ez, de a hit által eléjük élt igazság sem volt hiábavaló. Először engem nevelt, majd Jézus igazsága aratott győzelmet. Jó az őrhelyen állni, vigyázni, ha félelmek között is, de imádsággal megmaradni. Kiállni a próbákat, és engedni, hogy Isten terve teljessé lehessen.

Hitben járni annyi, mint kilépni a magam börtönéből, és átlépni a végtelen biztonságba. Olyan ez, mint mikor minden kérdésre pozitív válaszok születnek, mikor tudod, van egy értékes társad, vannak körülötted egyet akarók, a jóra nézve egyet munkálók. Olyanok, akik figyelmüket a nehézségekről a világosságra emelik (onnan jönnek a megoldások). Kétségek, félelmek között is hisznek és bizakodnak. A kegyelem, pedig csak árad, árad, a környezetünkre. A jövő: titok. Bízunk az ígéretekben, követjük Jézust hittel, engedelmesen, amíg Isten engedi.

VELE ÉLNI, HALNI JÓ!

Hadd tegyek én is bizonyosságot Isten megtartó szeretetéről. 2008-ban lettünk 50 éves boldog házaspár. Nagy öröm együtt lenni a nagy családdal. Hiszem azt, hogy akik Istent szeretik minden javukra válik. Isten hűsége végtelen, minden nap új áldást ad.

Földi életünkben vannak problémák, amikor megtapasztalhatjuk az Úr megtartó erejét. Többször is megsérültem. 1995 tavaszán volt egy nagy balesetem, kórházba is vittek. Tudtam azt, hogy Ővele meghalni és élni nagyon jó. Azt az ígét kaptam, hogy aki él, az dicsőít engem.

Ennek már majdnem 15 éve. Elmondhatom Ezékiás prófétával, hogy áldásul volt nekem a nagy keserűség. Balesetemben megláthattam az Úr jóságát, mert tudok örülni és örömet szerezni.

H. József, Kaposvár

Pályázati hírek

A legutóbbi pályázatunkon az első huszonöt beküldött könyvjutalomban részesítettük:

Gaal Istvánné, Farád
Németh Tibor, Szlovákia
Hollósi Imréné, Kiskunhalas
Burján Ottilia, Románia
Szeghő Klára, Svájc
Horváth József, Kaposvár
Juhász János, Bekecs
Kovács Zolt, Románia
Nagy Gyula, Kőszeg
Pikóné Arany Júlia, Tahitótfalu
Révész Andrásné, Kisvárd
Szilágyi Mibályné, Hajdúböszörmény
Kiss Kinga, Budapest
Szorovcsák Mária, Nyíregyháza
Daróczi Miklósné, Jászberény
Juhász László, Budapest
Majorosné Suba Zsuzsa, Kiskőrös
Plank Józsefné, Budapest
Prácsér Károlyné, Nagyvázsony
Simon Ferencné, Dunavarsány
Székegy Irén, Sarkad
Zajdáczy György, Nagykálló
Molnár Lajos, Csolnok
Németh Tibor, Szlovákia
Lankesz Ervinné, Győr

Szívből köszönjük az építő írásokat. Reméljük a következő pályázatra is sokan írnak majd!

Fogságban

„És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem...”
Zsolt 50,15.

Édesapám életének egyik legnehezebb, egyben legsodálatosabb történetét a következőképpen mondta el nekem.

A tanácsköztársaság idején, tizenhétéves koromban besoroztak katonának. Nem lehetett nemet mondani, kivégzés terhe mellett menni kellett. Kis kalandvágy is volt bennem – az igazságot megvallva –, új volt nekem, hogy kimozdulhattam a paraszti életből. Mit nekem egy kis katonaság...

Szegény édesanyám könnyes szemét nem felejttem el és az útravalóját sem. „Fiam! Isten veled lesz, ha kéred őt. Ő meg tud őrizni, meg tud szabadítani a legnehezebb helyzetből is. Bíz rád magadat! Én is imádkozom érted, hogy befogadhasd Őt a szívedbe, és tartsd meg.”

Édesapámon is látszott, hogy félt engem, de egy parasztember ritkán mutatta ki az igazi érzéseit, ezért csak megütögte a hátamat, és biztatott, hogy igyekezzek visszajönni mihamarabb. Én pedig mint egy vad csikó, semmitől nem félve indultam el az ismeretlen „kaland” felé. Honnan tudhattam volna, hogy mit jelent vörös katonának lenni...

Az első napokban nem is volt különösebb gondom, csupán – ma már tudom – honvágyat éreztem, de elhessegettem magamtól. Pár hét múlva kimondottan kezdtem magamat rosszul érezni abban a „társaságban”, ahova kerültem. A hozzám hasonló korú suhancok harsányak voltak, gátlástalanok, trágárul beszéltek, és naphosszat rajtam élesítették a nyelvüket, mert szerintük én egy anyámasszony katonája voltam. Ezen kívül hajszoltak bennünket, éjt nappallá téve meneteltünk. Éhesek voltunk, fáztunk, kimerültünk.

Nem sok idő múlva fogságba kerültünk. Hadifogolynak lenni rettenetes dolog. Kihallgatások, állandó zaklatás, pihenni, tisztálkodni, enni nem lehetett. Kegyetlen, embertelen tiszték ütöttek, vertek bennünket minden ok nélkül, amikor pedig éppen nem bántalmaztak, dolgozni kellett megállás nélkül.

Egy hét alatt annyira kimerültem, hogy jártányi erőm sem maradt szinte, és éhségünkben bizony titokban az elszórt krumpolíhéjon is összevesztünk, marakodtunk, mint a kutyák a koncon.

Az eddig oly nagyszájú katonatársaim – azaz fogolytársaim – is lefogyva, meggyötörve, üveges tekintettel néztek a holnap elé. Az elé a holnap elé, ami semmi jóval nem kecsegtetett, és azt sem tudtuk, hogy megérjük-e.

Elhatároztam, hogy meg fogok szökni. Nem szóltam a tervemről, nem bíztam senkiben. Minden nap az adott új erőt, hogy élhettem bennem a reménység: sikerülni fog megszabadulni erről a rettenetes helyről! Naponta titokban figyeltem az örök mozgását, a tábor körülvevő kerítés magasságát,

a lehetséges egérutat.

Annyira beleéltem magam, hogy sikerülni fog megvalósítani a tervemet, hogy hideg zuhanyként ért, amikor meghallottam, hogy valaki meg akart szökni, és elkapták. Kivezényeltek bennünket a szabadba, a parancsnok elmondta, hogy mi történt, és iszonyú haraggal kijelentette, hogy ezért meglakol mindenki!

Szavait bizonyítandó, pár nevet ordítva felolvasott egy papírról. Aki a nevét hallotta, annak elő kellett lépnie a sorból egy lépést. Ezeket az embereket fegyveres örök elkísérték.

Soha többé nem láttuk őket. Nem tudtuk, hogy mi történhetett velük, így találgatásokba kezdünk, persze a lehető legnagyobb titokban, mert tilos volt még a gondolkodás is. Hetek múlva kezdett terjedni a hír, hogy azokkal a szerencsétlenekkel mi történt. Meg kellett ásniuk a saját sírjukat és belelőtték őket. Akik betemették őket a földdel, azok suttozták el ezeket a rettenetes híreket.

A félelem beköltözött az életembe, és már nem terveztem a szökést, mert nem akartam úgy végezni, mint azok a társaim. A kegyetlenkedések folytatódtak, és nem csak a szökési kísérlet megtorlása miatt történtek, mint ahogy ez később kiderült. Meghatározhatatlan időnként felolvastak neveket, azokat előreléptették, elvitték, ki-

végezték. Rettegésben tartottak bennünket, senki nem tudta, hogy mikor kerül rá a sor. Így teltek a napjaim, teljes kilátástalanságban, félelemben.

Egy napon, amikor már az általam ismert emberek közül is elvittek néhányat, és a haláltól való félelem annyira beköltözött a szívembe, hogy majdnem megőrültem, eszembe jutott édesanyám. Az ő szelíd búcsúja tőlem, és az az útravaló, amit elmondott indulásomkor. Kérem az Istent, és Ő megtart engem.

Így visszagondolva látom, hogy mennyire balgatag módon kiáltottam akkor Hozzá. Azt mondtam: „ha tényleg vagy Isten az égben, akkor kérlek, szabadíts meg engem, és én Neked adom akkor az életemet”.

Nem volt bennem még hit, de valami reménység költözött a szívembe, hogy hátha van Isten, aki megszabadíthat.

Néhány nap múlva a szokásos reggeli soraikozó után, amikor ki szoktak választani kivégzendő foglyokat, hallom, hogy a durva hangú parancsnok azt ordítja: „Varga Sz. Pál!!!”

Senki nem lépett előre. A parancsnok újra ordította még erőteljesebben: „Varga Sz. Pál!!!!”

Senki nem lépett előre most sem. Vészjósló csend következett, és mire harmadszorra is elhangzott a Varga Sz Pál felkiáltás, belémnyilallt, hogy talán rólam van szó. Én vagyok az, akinek most ki kell lépni a sorból, engem visznek, én következem...

Kábán előre léptem, a lábaim szinte felmondták a szolgálatot. A parancsnok végignézett rajtam, „na végre” mordulással elélem állt. „Utánam!” hallottam még, és úgy éreztem, mintha a túlvilágról jött volna a szó. Mentem a parancsnok után, és egy pillanatra eszembe villant, hogy milyen szokatlan, hogy ma csak engem hívtak, és nem két-három embert, de utána a magam nyomorúságával voltam elfoglalva. Mentem előre, és nagyon szomorúan arra gondoltam, hogy lám, Isten nem szabadított meg, itt a vég! Szerettem volna még élni, bármilyen nehéz is az élet.

Szinte észre se vettem, és a fogolytábor egyik épülete elé értünk. A parancsnok bement, intett, hogy kövessem.

Félhomály és sűrű cigarettafüst volt az irodaszerű szobában, és több ember ült egy asztal mögött. Fogalmam sem volt, hogy kik ők, de azt tudtam, hogy most mondják ki rám a halálos ítéletet.

– Neve? – kérdezte az egyik, aki az asztal mögött ült.

Nem fordult a nyelvem, szinte lebéneltem. Semmit nem tudtam kinyögni, csak bámultam.

– Varga Sz. Pál a neve? – kérdezte egy másik, és sürgetően nézett rám.

– Nem. Én Szenté Varga Pál vagyok – dadogtam.

–Az mindegy – mondta az előbb kérdező.

– Hazamehet!

Néma csend következett, a döbbenet csendje. Nem hittem a fülemnek, csak álltam, és nagyon ostobán nézhettem. Nem mozdultam.

– Hallja? Hazamehet!

Még mindig csak álltam földbegyökerezett lábakkal, és szinte biztos voltam benne, hogy álmodom...

– Mi van, nem hallja, amit mondok? Vagy nem akar hazamenni? – nézett rám értetlenül az ismeretlen ember. A kezembe nyomott valami papírt, hogy ezzel kiengetnek az örök a kapun.

– De igen... Köszönöm. – dadogtam. Elvettem a papírt, elindultam az ajtó felé mint egy holdkóros, és féltem, hogy rögtön felébredek.

Nem ébredtem fel. Igaz volt. Az előbbi álomszerű lassú járásomat hirtelen felváltotta a rohanni vágyás. És rohantam. Az örök megállítottak, megnézték a papíromat és tovább engedtek.

Szabad vagyok!!!! Boldogan, rohantam arafelé, amerre sejtettem, hogy az otthonom van. Csak minél hamarabb, minél megszűbb ettől a helytől, nehogy meggondolják magukat és utánam jöjjenek!

Amikor már biztonságos távolságra éreztem magamat, megálltam, felnéztem az égre, és bizony sírva annyit mondtam, hogy „köszönöm neked Istenem! Te meghallgattál engem, én az életemet most neked adom, fogadd el!”

Rongyosan, csont-és bőrre soványodva, holtfáradtan értem haza. Nagyon megőrültem a szüleim, amikor megláttak. Elmondtam, hogyan szabadultam meg, és azt is, hogy máától kezdve Istennek akarok szolgálni, mert tudom, hogy senki más nem tudott volna megszabadítani onnan, ahol én voltam, csak egyedül Ő.

Édesanyám nagyon boldog volt, csak sírt és nevetett örömeiben, hogy nemcsak a testem, de a lelkem is hazatalált. Édesapám véleménye inkább az volt, hogy örül, hogy hazaértem baj nélkül, de úgy látszik, én is megbolondultam, mint anyám. Nem fáj ez nekem, és hála Istennek eltántorítani sem tudott ez a vélemény. Elindultam a keskeny úton Megváltóm felé botladozó léptekkel, de erős elhatározással a szívemben.

L. Erviné, Győr

Isten meghallgatott

2001 április végén derült ki, hogy azonnali műtetre van szükségem, mert rosszindulatú vastagbél daganatom van. Amikor megállapításra került a szomorú tény, nagyon megremültem, mert édesanyám is rákos betegként halt meg. Utolsó pillanatáig ápoltam, így sajnos nagyon jól tudtam, milyen keserves szenvedésekkel jár ez a betegség. Féltem, ha túléltem a műtétet, rám is hasonló szenvedések várnak. Könnyek között imádkoztam Istenhez, ha nem gyógyulhatok meg, ne éljem túl a műtétet, mert egyetlen gyermekem családjával távol él tőlem, és nincs aki a keserves napokban gondomat viselje. Mikor a műtét után felébredtem, már éreztem, hogy Isten meghallgatott. Bíztam a gyógyulásban. Még következett egy mélyvénás trombózis is, ami tüdőembóliával fenyegetett, de Istennek hála abból is meggyógyultam.

Mindennek már 8 éve. Megtartott Istenem. Most már igazi krisztuskövető életet élek, és őszintén hálás vagyok, amit kis versben le is írtam.

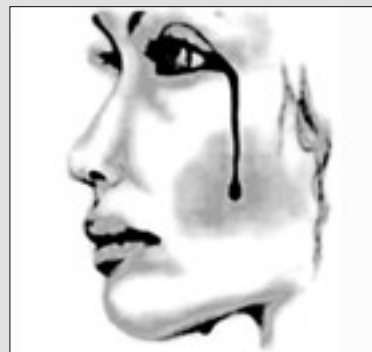
Köszönöm megújult életem.

Hálás szívvel dicsérlek Uram,
Mert szereteted fényében élhetek.
A halál kapujából is visszahoztál,
Köszönöm megújult életem.

Megmentettél nagy kegyelmeddel,
Nem hagytál bűnősként elveszni engem.

Próbáid megerősítettek hitemben,
Köszönöm megújult életem.

P. K.né Rózi néni, Nagyvázsöny

Isten bűnbánatra indított

A mostani pályázatra írt levelem valójában egy bűnvallás a sok közül, amelyet az Úr Jézusnak tettem.

Biztonsági őr vagyok egy vasútállomáson. Nemrégem volt egy hatásköri túllépésem. Ez egy rendőrségi intézkedés kapcsán történt, mikor randalírozó fiatalokat kellett rendreutasítani. Az intézkedést tizenkét perccel szolgálati időm előtt tettem, szóban erőlyesen rendreutasítottam a fiatalokat. A lelkemben már éreztem, hogy nem cselekedtem krisztusi lelkülettel, ez az utóbbi időben már sokszor előfordult. Az intézkedő rendőr is jelezte a főnökömnek, hogy túl sokat beszéltem. Amikor a főnököm ezért szólt, nagyon mellbesújtott. Azután hosszú magyarázkodásba kezdtem kollégáim előtt, fel voltam háborodva. Azután lélekben összetörtem, nagyon szégyelltem magam, hogy kollégáim mit gondolnak rólam, hiszen tudják hogy hívő vagyok. Az éjszakai szolgálat után jóformán nem tudtam aludni, és megint este kellett mennem dolgozni. Testvéreim biztosan tudják, hogy milyen az, amikor Isten int meg bennünket, hiszen Ő a körülményeinknek is Ura. Nagyon sokat segített az előző Antennában a „Boldog az a szolga” bizonyágtétel.

A következő éjszakai szolgálatban járőrözés közben volt alkalmam egyedül lenni, Isten mélyen bűnbánatra indított. Sok minden elém jött, ezt a keserűséget én okoztam magamnak. Az áldás az volt, hogy az Úr Jézussal ott, éjszaka megint szoros volt a kapcsolat.

Mostanában a gyermekkorom is vissza-vissza köszön. Nem volt felhőtlen gyermekkorom. Apám morfiumfüggőségét, amely az egész családukat tönkretette, nem tudtam feldolgozni. Fialtal felnőttként én is fűveztem több évig. Rendetlen éveim bűnös vetéseit még most is látom felnőni. Hány embernek tettem tönkre az életét? Töményen négy évig voltam benne az éjszakában, ez alatt hány embernek fertőztem meg az életét a bűnnel?

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme mindenre elég. A randalírozó fiatalokat is szereti, a kollégáimat, a rendőröket is. A munkahelyemről nem küldtek el, bár ez már többször lebegett a fejem felett. Az Úr Jézus mindent a javunkra fordít. Áldásul volt nekem a nagy keserűség.

Egy nagyon szép gondolatot olvastam az Újszövetség egy év alatt c. napi áhítatban: „Ha valaki nem tudja elviselni a múltját, akkor nem hiszi el egészen a bűnök bocsánatát”.

A kegyesek boldogsága az Úr Jézussal való élő kapcsolat, ehhez nekünk sokszor keserűségek kellene. Isten gondolatai nem a mi gondolataink, hiszen Ő mennyivel fölöttünk van, mi pedig a földön.

Szeretettel köszöntöm hazafelé vándorló, magamhoz hasonló bukdácsoló testvéreimet. Akik még nincsenek a Jézus útján, gondolják meg jól hogy merre tartanak. „*Jézus az út, az igazság és az Élet.*” Jn 14,6

N. Gyula, Kőszeg

Javamra volt a sok keserűség

Kolozsváron polgári családba születtem, szüleim öcsémmel együtt zenére tanítattak. 1970-ben áttelepültünk hivatalosan Budapestre. Ekkor jött a változás, mert mindent ott kellett hagyni: a várost, a kiinduló helyeket, a család többi tagjait és a barátokat. Nagyon szomorú voltam, de titkoltam, mert minden hiányzott. De hát egy jobb élet reményében jöttünk el. Az iskolában nem találtam igazi barátokat, akikkel szerettem volna ismerkedni, nem barátkoztak velem. Csúfoltak, hogy román vagyok. A jegyeim alapján jó tanuló voltam, de mivel nem tudtam „mi legyenek”, gimnáziumba irattak a szüleim. Itt nagy volt a követelmény, és nem tudtam miért kell igen sokat tanulnom, és nem tudtam, hogy mikor fogom mindezeket használni az életben. Egy tanárnőhöz fordultam, hogy segítsen, de ő nem állt kötélnék. Csalódtam benne, másokban is és magamban is. A harmadik osztályban furcsa viselkedési stílus alakult ki ná-

lam: nem tanultam jól, sokat fáj a fejem. Később kiderült, hogy beteg lettem. Egy jóindulatú skizofréniát állapítottak meg nálam, amiért orvoshoz kellett járnom, és gyógyszereket szednem. Nagy izgalmak közepette leérettségiztem, de sokat puskáztam, mivel nem tudtam eleget tanulni, figyelni. Majd eljött a munkavállalás ideje, ahol sokszor csődöt mondtam. Később tudtam meg, hogy nem voltam a helyemen, és nem szerettem igazán és helyesen a felebarátaimat. Szüleim konfirmáció előkészítőre írtak be a testvéremmel. Itt kezdődött el bennem valami Istennel kapcsolatban. Lelkileg teljesen tönkrementem, hogy nem fogadott be a környezetem, a családban is sokat szenvedtek a betegségem miatt, különösen édesanyám. Több gyülekezetbe jártam, kerestem a helyem, s végül megtaláltam Jézus Krisztusnál. Hallottam már Róla, hogy Ő szeret és elfogad, és Ő az orvosom. 1990-ben be-

fogadtam a szívembe egy ifjúsági bibliáórán. „*Aki énhozzán jön, azt semmiképpen ki nem vetem.*”

Azóta majdnem húsz év telt el. Kaptam gyülekezetet, munkát, testvéreket, tanulókat, barátokat, és a családomat is más szemmel nézem. Isten valóban a szeretet. Azóta Erdélyben a régi osztálytársak elszéledtek főleg külföldre. Nyolc évig gondoztuk beteg nagymamám, és hirdtettem neki is az evangéliumot. Most már jobban látom, ki vagyok, ki Ő, igyekszem elfogadni Isten vezetését, és megérteni másokat, engedni Neki. Az Evangéliumot Minden Otthonba Alapítvány munkájában is részt veszek. Jobban tudom szeretni az idegeneket is, meg a családomat is Istennek ajánlom.

Hálás vagyok azért hogy itt lakhatok Budapesten, és fel tudom fedezni szépségeit.

K. Kinga, Budapest

Ritkán nézek hátra

Mindig örömmel olvasom a Bibliából József történetét. Mennyi szomorúság, bánat érte őt is. De engedelmeskedett az Úrnak, és Ő minden bajból kihozta. Öröme vált neki is a szomorúság, keserűség. Ezékiás könyvének 20. részében is olvassuk, hogy megbetegedett. Az Úr mondta neki, hogy rendezd el házádat, mert meg fogsz halni. A fal felé fordult az ágyban, és bűnbánatot tartott. Láta az Úr, hogy engedelmes volt, és azt üzenete, hogy még 15 évet ad neki az életéből. Így lett neki is a nagy keserűség áldássá.

Az én számomra is nagy áldássá vált a sok keserűség. A Biblián keresztül nagyon sok áldást, bölcsességet, világosságot kapok a Szentlélek által, aki vezet mindannyiunkat az igazságra. Volt egy áldott lelkészünk, aki mindig azt mondta, hogy a gyereket nem küldeni kell az istentiszteletre, hanem vinni kell. Mi is így tettük az unokáinkkal is. A mag el van hintve a szívükbe, de útja rejtve van – énekeljük a zsoltárunkban. Az én életemben is voltak keserűségek. Különösen mikor a férjemet a harmadik infarktusnál a klinikai halálból ébresztették. Az elsőt 40 éves korában kapta. Utána jöttek sorban a következő rosszsullétek. Bizony, ezt nagyon nehéz volt elviselni. Különösen azért, mert szememet nem a hegyekre emeltem, ahonnan a segítséget kaphattam volna. Férjem már az első infarktus után átadta az Úr Jézusnak

az életét, és ez mindig megsegítette őt. Még neki is adott Isten 25 évet. Még életében vitte az Igét a betegeknek, idős embereknek. Sokszor mentem én is vele, így lett nekem is a keserűség áldássá. Azóta felnőttek a gyerekeink, unokáink. Szüleim, három testvérem temetését még ő is megérhette. Férjem már 15 éve elment a mindenélők útján. Még most is többször sirdogálok, ha ez eszembe jut, mert nagyon hiányzik a férjem. De ritkán nézek hátra, inkább az előttem lévő dolgokra gondolok, cselekszem az Úr akaratát. Ha elbukok, az Úr felemel, szinte hallom szelíd hangját, hogy ne csüggedjek el. Az is igaz, hogy nagyon nehéz egyedül. A gyerekeim is messze vannak, nem itt laknak a közelemben.

Gyakran megyek a kegyelem királyi székéhez, és kegyelmet, nyugalmat, békességet kapok. Arra kérem az Urat, hogy Ő töltsen be teljesen a szívemet. Ő az én erősségem, vigaszom, megtartó, teremtő Istenem.

A Bibliám az eröm, reggel, este olvasom, sokszor napközben is mondom az ígéket, ami csak eszembe jut. Kérem az Atyát, hogy készítsen el engem is Krisztus Jézus napjára. Életünkben, halálunkban az Úr gyermekei vagyunk. Azt is megtapasztaltam, hogy a rosszért csak jóval fizessünk, mert ebből is áldás lesz.

H. Imréné, Kiskunbalas

Célja volt az életemmel

84 éves vagyok. Az „áldásul volt nékem” felhívásuk nem hagy nyugodni. Éjjel, ha felébredek, mindig az jár az eszemben. 10 éves koromban „maláriás” beteg voltam. Mire kihívták az orvost, azt mondta, hogy ennek a gyerekeknek 3 liter vére volt, ebből 1 litert elfogyasztott a malária. Házi borunk volt, egy decit fogyasztottam el belőle naponta, és meggyógyultam. 16 éves koromtól 25 éves koromig minden évben egyszer elvittek orvoshoz, de nem talált nálam semmi betegséget. Csak étvágygerjesztőt adott.

Majd jött az 1944-es háború, a félelem. A bátyámról 4 évig semmi hírt nem hallottunk. Édesanyám már lány korában és a barátnője is baptisták voltak, és elhatározta már akkor, hogy gyermekeit is baptista hit szerint fogja nevelni. De ez elmaradt. A háború után ébredés következett, a két bátyám és a nővérem is baptista fogadalmat tettek.

A fiatalabb bátyám 6 évig TBC-s beteg

volt, édesanyám sokat böjtölt érte, hogy meggyógyuljon, végül életben maradt. Gyógyulása után elment bibliaiskolába, ahol azt mondták, hogy most megtanulták elméletben, mi a hit, de próbálják ki a gyakorlatban is. Volt egy feltétel: olyanért imádkozzanak, amit emberileg lehetetlen megtenni. Ez 1950-ben volt.

A nővérem szolgálata betegek látogatása volt. Sokat imádkoztunk a betegekért, a bátyámért is. Közben én is beteg lettem, sokat imádkoztam Istenhez, hogy gyógyítson meg, találják el az orvosok, hogy milyen betegségem van.

Édesanyám 1967-ben meghalt, majd abban az évben férjhez mentem. Édesapám azt kérte tőlünk, szeretné, ha mi viselnénk gondját ezután. 1968-ban áldott állapotba kerültem, de a nőgyógyászm szerinti veszélyeztetett terhes voltam. Mondtam az orvosnak, szeretném ha a gyermekem megszületne. Maga ehhez nem ért, örüljön ha maga is életben marad. Ekkor az

Úrhoz fordultam: Uram, Te tudod, mi a terved velem. Ekkor ezt az ígét olvastam: „Újjait láttam, és meggyógyítottam őt. Vezetem őt és vigasztalást nyújtok neki és gyászolóinak. Megteremttem ajkaikon a hálának gyümölcsét. Békesség, békesség a messze és közél valóknak, így szól az Úr, én meggyógyítottam őt.” Ézs 57,18-19. Végül olyan betegségem lett, ami gyógyíthatatlannak tűnt. Besugárzást kaptam, végül kikerültem a kórházból, és meggyógyultam.

Ma, idős koromra Hajdúböszörményben, egy idősek otthonában lakom, ahol Istentiszteletet is tartanak. Részt vettem a kertgondozásban is, olvasom az Igét naponta a betegeknek, együtt imádkozunk, több szobába is bejárok beszélgetni testvéreimmel. Áldott legyen az Úr neve, ha célja van életünkkel, életben tart.

(Levélírónk külön kérte hogy nem szeretné, ha a neve szerepelne a másorban vagy az Antennában.)

ISTEN KEGYELME VOLT...

Annak idején, amikor ide költöztünk Farádra, annyi probléma adódott, hogy akkor néha reménytelennek is tűnt a további élethelyzetünk. Vettünk egy kis házat és a Jó Atyám kegyelméből lebontottuk, és újat kezdtünk építeni. De ettől kezdve jöttek sorban a bajok. A férjem bányász volt, és balesetet szenvedett, összetört az egyik lába. De Isten úgy látta, hogy tovább kell élnie, és egy évig nem tudott dolgozni. Néhány hónap múlva meghalt édesanyám is, akit pedig borzasztóan szerettem, és nagyon hiányoltam akkor is, és még most is. De nem múlt még el a veszély, mert közben férjem, mikor visszament dolgozni, több tíz métert zuhant a mélybe. Nos, itt is bátran elmondhatom, hogy Isten gondviselése és kegyelme volt az, hogy akkor nem tört el semmije. Később, mikor már nyugdíjba mehetett, itthon nevelgettük gyermekeinket. Sajnos még mindig csak a halálesetek voltak jelen az életünkben. Meghalt a sógornóm 34 évesen, és rá 3 évre a bátyám 44 évesen. Ott maradt 3 árva gyerek. Kettőt mi neveltünk fel. Isten adott erőt és türelmet. A harmadik gyermek már nagykorú volt. Tudom, hogy Isten e gyerekek által is közelebb hozott magához. Mert a fiú Győrben tanult, és ő vitt el a gyülekezetbe. Ami számomra nagy öröm volt, és még most is az, hogy attól kezdve kijártak a testvérek is hozzánk Farádra. Így megtaláltam a testvéri közösséget. Nagy hálával tartozom az én drága mennyei Atyámnak, hogy mindezeket átvezetett. Azóta is az Ő szolgálatában lehetek. Idősebb koromra is vezet, irányít és tanít. Ha kell megfedd, Ő tudja az én gondolatimat is. Hálás vagyok mindenért, a rosszért is, a jóért is, mert mind áldásul volt nekem.

E három Igével búcsúzom szeretettel: „...az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzén szabadulást” (1.Sám 14,6).

„És lesztek ti nekem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az igék melyeket el kell mondanod Izrael fiaimnak” (2.Móz 19,6).

„Bizony hiábavaló a halmokról és hegycsúcsról való zajongás, bizony az Úrban a mi Istenünkben van Izrael megmaradása” (Jer 3,23)

G. Istvánné, Farád

KÜLÖNÖS GONDOSKODÁS

A Jó Isten már születésem előtt csodálatosan gondoskodott rólam. Őt dicsérő, hívó családba helyezett. Pici koromtól a bizonyosságok fellege vett körül. Ismertem jelenléte áldásait családjunkba. Szeretettel szolgáltam gyülekezeti alkalmakon.

Szüleim közül az édesapám volt a meghatározó személy, akit nagyon tiszteltem és szerettem. Ő volt a gyülekezetvezető. Sokoldalú ismeretekkel rendelkezett, mint zene, állattartás, gyümölcs- és növénytermesztés. Mai szemmel a keresett „szuperman”. Egyenes és békeszerető, mégis igaztalanul vádolták. Ezt látva én hátat fordítottam, és elhagytam a gyülekezetet.

A Sátán gondoskodott rólam, sikernek látó terveivel. A világban idegennek éreztem magam, de mint a lavina görgött az életem tovább. Majd 1988-ban mint 2 gyermek édesanyja, egy gyár személyzeti osztályának a vezetője nagyon megbetegedtem. Szív, pajzsmirigy, epekő műtét. Orvosaim tudatták velem, hogy beteg nyugdíjra javasolnak. Ettől a hírtől nagyon elszomorodtam, valamint éreztem a fizikai teljes összeomlásomat. Már a kórházi tartózkodásom idején imádkoztunk betegtársaimmal. Hazaérve elővettem a Bibliám, amit a könyvszekrényben, könyvektől eltakarva tartottam, félve a következményektől, ha valaki meglátná, és beárulna a politikai szerveknek.

Félve nyitottam ki, nem számítva Isten akkora jóságára. Az Ézsaiás 4. rész 10. versére esett a tekintetem: „én megsegítek...” szöveghez. Elképzelni sem tud-

tam, hogyan valósul ez meg, de kötődésem az Úrhoz napról napra nőtt. Bekövetkezett a nyugdíjazásom elbírálása. Csak megjegyezném, hogy abban az időben tisztviselői szinten nem soroltak leszázalékoltak közé. Amikor a főorvos közölte velem a teljes munkaképtelenség fokát, elsírtam magam. Alig tudtam kitámolyogni a rendelőből, amikor a küszöbön végigfutott rajtam a gondolat, lehet hogy így, ilyen formában érkezik az isteni segítség.

Ezután édesanyám volt a lelki támaszom, együtt imádkoztunk. De elérkezett az óra, amitől rettegettem, hogy az utolsó éjszakáján, amit együtt töltöttünk megkért, hogy kérjem én is az Urat, vegye magához, mint nagyon fáradt 85 éves szolgálóleányát. Egy pillanatig döbbenet hallgattam, és „súgott a Szentlélek.” Megköszöntem Istennek jószágát, szeretetét. Ő is imádkozott, összefont kezünkbe éreztem mintha az enyémet megfogná még valaki. Még a fülébe suttogtam, követelek drágaságom, amire azt válaszolta, tudom. Ő órákon belül az Úr Jézusnál volt. Én pedig május első vasárnapján, 2 nap múlva, a gyülekezetben, ahol vád és megvetés helyett a testvéri közösség szeretetében és az Úr Jézus megbocsátó kegyelmében részesültem.

Utána összedől a rettenetes diktatúra, a gyárat, ahol dolgoztam felszámolták, de nekem biztos megélhetést biztosított a nyugdíj. Drága, kicsi, beteg édesanyám helyét, mint támasz, az Úr Jézus vette át, akít örökké áldani kívánok.

Sz. Irén, Sarkad

Kegyelemből élek

„Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűnömet.” Ézs 38,3

Sajnos én nem mondhatom el Ezékiás szavaival hogy „Óh Uram, emlékezzél meg arról, hogy én előtted jártam, igazságban és egész szívvel, és hogy ami jó előtted azt műveltem” Ézs.38.

Az Úr tudja, hogy én nem azt tettem, ami jó előtte. Isten nekem is adott egy gyógyíthatatlan betegséget. Én is elkeseredtem és sírtam, de az Ő vigasztalása nem késett. 2002-ben műtöttek rosszindulatú daganattal. Már hét éve kegyelemből élek. Isten akaratába megnyugodva és dicsőítve az Ő drága hűséges szeretetét és irgalmát. Azóta az Ő gyermeke vagyok, megvál-

tott gyermeke. Ő az én orvosom, az Ige a gyógyszerem. A műtét előtt ezt az Igét kaptam, ami nagy bátorítást adott: „Híj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem” Zsolt 50,15.

Bárcsak soha ne felednénk el a dicsőítést! Köszönöm, hogy az én Uram naponként tanít, nevel. Köszönöm a lelki testvéreket, akik imádságban hordoztak és hordoznak naponta. Bizony, áldásomra volt a nagy keserűség. Köszönöm, hogy az Úr megbocsátotta minden bűnömet, háta mögé vetette.

Hála és dicsőség a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak megváltó drága véréért!

Sz. Mária, Nyíregyháza

ÚJ ÉLETRE VEZETETT

Isten kegyelméből 1949-ben születtem Alsószeliben, Szlovákiában. Édesapám evangélikus, édesanyám római katolikus. Öcsémrel együtt katolikus templomban keresztelték meg, így a katolikus hitben neveltek. Már gyerek koromban jártam édesanyámmal a katolikus templomba, és hittem Istenben. 19 éves koromban nagymamámtól kaptam egy személygépkocsit. Nagyon szerettem autót vezetni, és általában szerettem a világi dolgokat. Így hitéletem emiatt gyengült. Nagyon rohánót életet éltem, de ebbe kezdtem belefáradni, és ezért elkezdtem keresni Istent. Embereket kérdezgettem, jegyzeteket készíttettem, verseket írogattam.

Ebben az időben egy református barátomtól kaptam egy Bibliát, volt benne egy könyvjelző ezzel az igefelirattal: „Gyönyörködjél az Úrban és megadja néked szívéd kéréseit.” Ezt az Igét később értettem meg igazán, amikor komolyabban kezdtem foglalkozni a Bibliával. Nos, Bibliám már volt, de nem olvastam, Istent a magam módján kerestem tovább.

Egy napon Pozsonynál a Duna mentén sétáltam, két fadarabot vettem észre közvetlenül a víz partján, amely kereszt alakot ábrázolt. Ahogy közelebb mentem, észrevettem a kis keresztben egy pléhdobozkát, melyben víz volt. Ez azt sugallta nekem,

hogy mártsam kezemet a vízbe, vessek keresztet, és mondjam ezt: meg akarok halni az Atya, Fiú, és a Szentlélek nevében, és én akkor ezt meg is tettem. Akkor még nem értettem, de most már tudom, hogy a meghalás ennek a bűnös világi életemnek szólt, hogy ezután Istennek élhessek. És ezután kezdődött a kálváriám.

Sikertelen illegális határátlépés miatt vizsgálati fogságba kerültem. Ez három hónapig tartott. Ez alatt az idő alatt annyira kikészültem, hogy a fogságból egyenesen a kórházba kerültem. Ott szintén három hónapig tartottak. Amikor hazaengedtek, még egy évig súlyos beteg voltam. Amint kezdtem jobban lenni, megkerestem a Bibliámat, és olvasni kezdtem. Eleinte nem értettem, de később egyre jobban és többet megértettem belőle. A sok lelki szenvedés miatt és a Biblia tanulmányozása közben egyre közelebb kerültem Istenhez, és megtaláltam benne az örök élethez vezető utat, amely maga az Úr Jézus Krisztus.

Most visszaemlékezem a múltban velem történt eseményekre, hogy mind-mind Isten kegyelméből történt, és Ő tartotta felettem a kezét, és vezetett ki csodálatosan az új életre.

N. Tibor, Szlovákia

A gondviselő Úr közbeszólt

Majd 10 évvel ezelőtt történt, hogy az Úr igen határozott és kemény megálljt parancsolt a túlhajszolt életemben. Amit én évek óta nem tudtam megtenni, azt az Úr egy pillanat alatt megtette. Az előzményekhez hozzátartozik, hogy én éveken keresztül kamionsofőr voltam, és ebben az időben még Magyarországon senki nem ellenőrizte, hogy a sofőrök mennyit dolgoznak. Az osztrák főnököm ezt jól ki is használta, mivel a sofőrjeit általában 15-20 óra közötti munkaidőre fogta. Egy idő után éreztem, de szó szerint, hogy halálosan fáradt vagyok. Nem egy alkalom volt, hogy a napi sok száz km megtétele után, ami egy 40 tonnás nyergesvontatóval történt, nem emlékeztem arra, hogy az utolsó 200-300 km-t hogyan tettem meg.

A kimerültség csak egyre fokozódott. Mielőtt egy szívinfarktus vagy egy súlyos baleset történt volna, a gondviselő

Úr közbeszólt. Elvette az egyik szemem világát. Retinaleválás történt. Az egyik kórházból ki, a másikba be. Sorozatos eredménytelen műtétek következtek. Ekkor sok mindent tudtam volna elmondani, csak azt nem, hogy "áldásul volt nékem". Később, amikor megértettem, hogy ez a családomért és énértem történt, tisztán láttam, hogy az Úr a halál torkából ragadott ki engem. A rabszolgaságból kiemelt, és visszaadott a családomnak. Most már Ezékiás király után én is elmondhatom, „Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkeket a pusztulásnak verméből”.

Köszönöm, hogy biztattak e levél megírására, mert ahogy e sorokat leírtam, újra átéltem Isten végtelen szeretetét. Azt tudni, hogy minket Isten ugyanúgy szeret, mint a Bibliában leírt elődeinket, az megéretteti a menny gyönyörűségének ízét.

M. Lajos, Csolnok

MÁR SZERETETE VONZ

Bizony, javamra volt a nagy keserűség. Nem hívó és hívó életemben nagyon sokszor vált javamra a nagy keserűség, depresszió, kilátástalanság, félelem Isten ítéletétől, remegés a pokol tüzétől. Emberi közösségnek nem tudtam megfelelni, a magam szemében is bűnös vagyok, utálatosság, kártékonyosság stb. Miért?

Mert nem kellett az evangélium, Isten jóságos szerető hívó szava. Amikor kellett, akkor is jogigénnyel léptem fel Istennel szemben, hogy még én teszek szívességet Istennek, ha Őt választom és az Úr Jézust, választom a keskeny utat, a bűnbánatot és a bűn elhagyását, a magam megtagadását, a kereszt felvételét, a világ megtagadását, és hogy Jézus teljes uralmat vegyen az életemben. Olyan voltam mint az igében leírt ösvér, melyet kantárral zablával kell odakényszeríteni a gazdájához.

Ezekon kívül törekedtem saját magam által elképzelt, bűn nélküli életre, hogy megfelelek Isten elvárásainak. Ezért Isten szeretetéből megmutatta nekem haragját. Ez már hatott, de így is több lépcsőben engedtem és engedek az Ő akaratának, nálam ez a folyamat.

A szerető úr hol szeretetével, kegyelmével vesz körül, de ha nem akarok lódulni, szeretetéből előveszi a fenyítéseket. Ez mindig használ. Örülök, hogy az utóbbi időben már inkább a szeretete vonz, és folyamatosan követni akarom Őt. Vele akarom élni az életemet. De úgy gondolom, hogy életem végéig szükségem van istenfélelemre is, mert vannak kísértéseim, van test és hús, ami – amíg itt a földön élek – gonosz, és bűnre csábít.

A nagy keserűség nélkül nem lennék az Úr Jézus megváltott juha, Isten gyermeke, és nem követném Őt csak immel-ámmal. Rossz gyermeknek fokozottan szükséges a vessző. Ezért is hálát adok Uramnak, hogy bár a fenyítésben inkább jajgatok, de utána csak hasznát látom. Jó az Isten, akár fájdalommal, akár kellemessel látogat meg.

„Boldog az az ember, akít Te megfenyítesz Uram, és megtanítasz törvényedre...”
Zsoltár 94,12a.

MINDEDDIG NEM HAGYOTT EL

Elhatároztam, hogy nekiülök, és megpróbálom leírni legkorábbi élményeimet, amelyek engem a hithez elvezettek. A forrás maga Jézus Krisztus, az Ő csodálatos, mindennek feletti és megszüntethetetlen szeretete irántunk, bűnös emberek iránt.

Ehhez az első forráshoz a vasárnapi iskola juttatott el, ahova édesanyám már öt éves korom óta járatott – áldja meg érte Isten még haló porában is. Nagyon szerettem oda járni. A tanító képző utolsó éves nagy diáklányai jöttek mindig értünk gyermekekért, és vittek haza édesanyámhoz. Ha jól emlékszem, a Lány utcai iskola tantermében voltak ezek az alkalmak, minden vasárnap délelőtt. Itt sokat énekelünk, szép történeteket hallottunk a jövő tanító néiktől. Természetesen sok képpel illusztrálták ezeket a történeteket. A Bibliából is sok történetet olvastak fel nekünk, majd utána visszakérdezték, hogy mennyit jegyeztünk meg belőle. Aki hibátlanul felmondta, az kapott egy szép angyalos képecskét jutalmul. Néha én is kaptam, és otthon büszkén mutattam drága nagyszüleimnek. Az én nagyapám komoly hívő ember volt. Ő addig nem ült le reggelizni, amíg nem imádkozott, és Bibliát is olvasott. Ilyenkor nekem teljes csendben kellett maradni, hogy ne zavarjam az áhítatot. Egyszer nagyon rakoncátlan voltam, és hangosan hancúroztam. Ekkor nagymamám rám szólt: Klárikám, maradj csendben, mert nagyapa most a Jó Istennel beszélget. Ilyenkor nem szabad zavarni. Mikor nagyapám elvégezte az áhítatot, megkérdeztem tőle, hogy miért mondta nagymamám, hogy te most a Jó Istennel beszélgetsz? Hiszen én nem hallottam semmit. De Isten hallotta az én imádságomat, mert én a szívemmel beszéltem hozzá – volt nagyapa válasza.

Ettől a csendes embertől, nagyapámtól tanultam meg az első zsoltárokat énekelni. Szép hangja volt, és mi ketten szívesen és gyakran énekelgettünk együtt. Az ő mestersége férfi szabó volt, így mindig otthon görnyedt a varrógépe fölött, amit lábbal kellett hajtani.

Majd elkezdődött számomra az iskola, a Miklós utcai elemibe íratott be anyukám, mivel akkor itt voltak a legjobb tanárok. Elefánty bácsi volt az én elsőosztályos tanító bácsim. Soha nem fogom őt elfelejteni!

Nagyon szerette a gyerekeket, és nemcsak tanított, de elsősorban nevelt bennünket. Ez egy evangélikus iskola volt, és ennek szellemében nevelődtem kerek négy éven át. Volt egy kis kápolnánk is az iskola udvarán. Mindig oda mentünk imádkozni, énekelni mielőtt az osztályterembe mentünk volna.

Amikor még élt a leányom, és hazalátogattam, felkerestem mindazokat az iskolákat, amelyekben valaha tanultam. Akkor még állt ott az a kis kápolna. Minden iskolám nagy élmény volt számomra, mert olyan kiváló pedagógusok tanítottak minket, mindegyik keresztény szellemben nevelt mindannyiunkat. Ezért olyan felejthetetlenek ezek az évek számomra, immár hetven év távlatából nézve is.

Majd eljött számomra a konfirmáció ideje. Ekkor 14 éves voltam. Ekkor kellett hangosan és tudatosan döntenem Jézus Krisztus mellett. Ezekben az időkben voltak keresztény ifjúsági egyesületek, melynek én is tagja voltam. Itt hetente összejöttünk, már vegyesen a fiúkkal is. Itt is a bibliaolvasás volt a legfontosabb, utána szavaltunk verseket, még világi tárgyúakat is. Nekem már volt saját versem, amit én írtam, de még nem mertem megmutatni másoknak. Első versemet anyák napjára írtam. Volt bátorságom, és bevittem az újság szerkesztőségébe azzal a kéréssel, hogy jelentessék meg anyák napjára, hogy az én édesanyám is elolvashassa. Ekkor 7-8 éves kislány lehettem. Ez annyira tetszett a szerkesztő bácsinak, hogy megjelentette.

A második világháborúban a bunkerekben ülve édesanyám és többen is hangosan imádkoztak az ott lévőkért, hogy Isten óvjon és őrizzen meg a bombatámadásoktól és sérülésektől. A Csapó utca 51-es házban laktunk amelyik, arról nevezetes, hogy székelykapuja van. Hogy ma még áll-e ez a ház, nem tudom, de azt tudom, hogy ezek a gyermekkori élmények, emlékek nagyon mélyek és feledhetetlenek, és ehhez a házhoz kapcsolódnak. Nagyon meghatározó és létfontosságú szerepe van annak, hogy az iskolákban és a családon belül a gyermekek megismerjék Istent. Neveljétek úgy őket kora kisgyermekkoruktól, hogy szellemük és lelkük Istentől való legyen. Ez egész életükben elkíséri őket, megóvja és boldoggá teszi az életüket.

Ezt pénzért megszerezni nem lehet, de buzgó imádsággal lehetséges.

Mikor jött az első szerelmem, sajnos hátat fordítottam Istennek, amit nagyon sajnállok. Aztán jött, hogy menekülnünk kellett az oroszok elől, én még akkor leány voltam. Anyukám is beleegyezett, hogy azzal a fiúval, akit akkor ismertem meneküljünk Debrecenből, és útközben valahol sürgősen esküdjünk meg. Így történt, hogy Bánhidán 1944 novemberében megtartottuk a polgári esküvőt. Ekkor már nagyon közel voltak az oroszok. Mi ott, Dunántúlon a két front közé szorultunk. Egyik oldalon a német front, másikon az orosz. Ott is bunkerbe szorultunk, és kimenni életveszélyes volt. Két-három családdal egy bunkerben szorongtunk. Kisgyermek is volt velünk. Már második napja folyt a kemény lövegű harc, és nem volt kenyérünk, ételmünk. A gyermekek folyton sírtak, és kenyérért könyörögtek. Hát ki megy ki innen a falu másik végén lévő pékhez kenyérért? Hát én kimegyek, megpróbálom, és elhozom a gyerekeknek, mondtam. Úgy is lett, kimentem, közben nagyon reszketve és folyton imádkozva, hogy segítsen meg az Isten, találjak kenyeret, és jöjjenek épségben vissza. Már hazafelé tartottam egy kis cipóval a hónom alatt, amikor egy golyó süvített el a fülemtől nem messze. Majd megbénultam a félelemtől, és futva tettem meg az utat, ami még hátra volt. Ott csak lerogytam a fáradtságtól és kiállott félelemtől. Majd elmeséltem, hogy egy puskagolyó majd levitte a fületem. Ekkor annyira átéltem Isten csodálatos szabadítását, hogy zokogva térdre estem, és imádkozva könyvek között kértem Isten bocsánatát.

Így mentette meg először Isten végtelen kegyelme az életemet. De hosszú életem folyamán sokszor tapasztalhattam meg gondviselését. Hányszor feküdtem a műtőasztalon! De mindig úgy feküdtem ott: Uram, most a Te kezeidbe teszem le az életemet, Te jól tudod mi lesz nekem a legjobb. Legyen meg a Te akaratod! És így aludtam el megnyugodva, bátorságot mérítve az Ő Szent kezéből! És mindaddig életem minden nehéz helyzetében Ő nem hagyott magamra a mai napig sem.

Sz. Klára

ÚJ PÁLYÁZAT

Amikor Isten fia a földre jött, a rémült pásztorok az angyalkar énekéből értették meg igazán, mi is Isten szándéka a világgal. Szívükben minden bizonnal egy életen át ott zengett ez a diadalmas karácsonyi ének: „*Dicsőség a magasságos mennyeekben az Istennek és a földön békeesség és az emberekhez jóakarát...*”

Mire újságunk megjelenik, már igen közel leszünk novemberhez, s ezzel az év végi ünnepekhez. Advent és Karácsony ideje nem csupán az ünneplés, de a lelki elmélyülés ideje is kell, hogy legyen. Talán ez lehetett az oka annak, hogy mindkét ünnephez igen sok gyönyörű dallam és gyönyörű, mély lelki üzenetet hordozó szöveg kapcsolódik.

Minden bizonnal olvasóink között is sokan vannak, akik számára ezek az énekek többet jelentenek egyszerű dúdolgatni valóknál, hiszen a Megváltóról, a földre jött, értünk halt, s most visszavárt Messiásról szólnak. Tudom, sokan még új életük kezdetét is egy-egy ének hallatán élték át... Mások egy-egy nehéz élethelyzetben tapasztalták meg: az ének erőforrássá, üzenetté válik a Szentlélek által.

Ünnepre készülődve kérjük kedves olvasóinkat, idézzék fel a szívükben egy-egy különös helyzetben felcsendülő, vigasztalást, megbékélést hozó ének történetét, s írják meg nekünk. Az első 20 beküldő jutalomban részesül.

Beküldési határidő **november 30.** A borítékra írják rá:

„*Karácsonyi ének*”

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00		
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)		
H	Jóhír a távolból Archív kincsek	A Biblia üzenete	Adás végén	
K	Növekedjete az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat	
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek	
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Lét és tudat	
P	Cigányműsor / Igetanulmány	A Biblia üzenete	Rádió üzenet	
	Lelkiposta			
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Lelkiposta	Riportbeszélgetés	

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a www.mera.hu címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi
Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:

H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi
csekk számlára küldhető:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

„Az Isten gondolatai nem a mi gondolataink...”

...olvassuk a Bibliában, és ezt többször megtapasztalhattam hívő életem során. Arra azonban mégsem számítottam, hogy emberileg nézve ilyen különös élményben lesz részem.

A vesémből tumort kellett eltávolítani, s a budapesti klinikán az egész vesémet ki akarták venni. Mivel a másikon is találtak daganatot (bár a biopszia azt még jóindulatúnak mutatta), úgy éreztem, a jövőre nézve kétes kimenetelű az említett megoldás. Természetesen „az Áldott Orvos”-hoz, Jézushoz fordultam, Tőle kértem bölcsességet a döntéshez. Az egyik lelki testvéremtől megtudtam, hogy az egyik vidéki kórházban van egy olyan urológus, aki saját eljárásaként laparoszkópiás beavatkozással műti az enyémmhez hasonló eseteket (így nem kell a vesét kivenni). Isten tehát hozzá vezetett. A műtétem sikeres volt, s azóta is áldom a nevét orvosi és emberi magatartásáért egyaránt! Istennek azonban más célja is volt: olyan asszonyokhoz küldött el, akikkel egyébként soha sem találkoztam volna!

A kórház a környező falvak betegeit látja el, ezért lehetőségem nyílt arra, hogy bepillantsak a falusi asszonyok még ma is küzdelmes életébe. A betegség őszintévé teszi az embert sorstársai előtt, olyan dolgok is elhangzanak, amiről a saját környezetükben nem beszélnének.

Nem csak az országunk állapota, s az egyéni sors-tragédiák döbbsentettek meg, hanem az is, hogy egyikük sem ismerte az Úr Jézus Krisztust. Vallásos hagyományok, pótszerek között vergődtek, s amikor a hitemről beszéltem, és próbáltam az evangéliumot – mint az egyetlen igazi megoldást – továbbadni, talán udvariasságból, vagy kíváncsiságból meghallgattak, de csak egy asszony mutatott érdeklődést.

Tanúságul szeretnék néhány töredéket felidézni a hallottakból, s reménykedni abban, hogy Isten szeretete előbb-utóbb utoléri őket!

* * *

Meggyötört, fáradt arc, ideges mozdulatok, egyik cigarettá a másik után. Az asszony magán hordozza tönkrement élete nyomait. Sorsa Németh László nőalakjait juttatja eszembe, csak hát 2009-et írunk... Édesanyja 40 évesen halt meg rákban, a nővére szintén. Szerelmi házasságot kötött, s a férje szüleinek portájára költözött. Az anyósa dirigált, s neki szót kellett fogadni. A férfiak keményen ittak, ilyenkor durvák voltak. Anyósától – ha panaszkodott – mindig ezt hallotta: „egy asszonynak mindent el kell tűrni, az a dolga, hogy gyerekeket szüljön!” Jöttek is a gyermekek, egymás után kettő, de – látva, hogy a férje az ital mellett még szenvedélyes játékos is lett –, szeretett volna kitörni az egyre elviselhetlenebb életből, csak nem volt hova menni. Látástól vakulásig dolgozott, hogy a gyerekekkel valahogy megéljenek, aztán jöttek a betegségek. Egy ideig szünetelt a házasság életük, de aztán a részeg férj erőszakkal kikövetelte a „jussát”, így született még három gyermek. A két idősebb ekkorra már elmenekült otthonról, s csak az lebegett a szemük előtt, hogy otthont szerezzenek édesanyjuknak és a kicsiknek. Igéretüket be is váltották: egy szép napon kimenekítették meggyötört édesanyjukat és testvéreiket a földi pokolból. Az emberi szeretet szép példája.

Az asszony reméli, a kicsik is lassan megnyugszanak, s talán lesz ereje felnevelni őket. Nagylánya váratlanul toppan be hozzá, félbehagyva külföldi munkáját, hogy segítsen. Összekapaszkodva harcolnak az életben maradásért.

Hallotta, ahogy a többiekkel az evangéliumról beszélgettem, és felolvastam a Bibliából Jézus hívását és ígérését: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik meg vagytok terhelve és én megnyugtatlak titeket!” Én kipróbáltam – tettem hozzá –, és megbizonyosodtam arról, hogy ez napjainkban is így van.

Kimondhatatlanul sajnálom ezt az asszonyt, aki keserű szavakkal reagált, amikor Isten szeretetére próbáltam rámutatni.

* * *

A 80-as éveiben járó Etelka néni a nővérek kedvence volt, nem jajgatott, mindent százszor megköszönt. Egyedül él, de a menyé és az unokái törődnek vele, rendszeresen látogatták, dicsérte őket. A férje részeges volt, sokat verte, most mégis hiányzik, mert nagyon rossz a magány. Felakasztotta magát, amikor le kellett vágni a lábát. Okos, jóságos lánya fiatalon meghalt rákban, kisgyermekeket hagyva maga után.

A néni még most is szállítja biciklijén a kiskacsákat, csibéket, s a temetőben fejezi be az útját. Ott megnyugszik!

Nagyon óvatosan, rátérek a Biblia tanítására.

„Nem járok templomba, a férjemet nem temették el... és miért kellett a lányomnak meghalni, így büntetni a gyermekeit?” Simogatom a kezét, mesélek neki Jézusról, aki mindenkivel csak jót tett, soha nem vétkezett, mégis mennyi megaláztatáson, csalódáson, szenvedésen kellett átmennie!

Amikor elbúcsúzom tőle, azt mondja: „Így még senkitől sem hallottam megfogalmazni a lényegét”.

* * *

A végére hagytam az egyetlen pozitív példát.

A fehérhajú, mosolygós asszonnyal könnyen ment a barátkozás. Tanyán nőtt fel, sokat mesélt nekem az akkori életről. Nagyon szeretett olvasni, de csak lopva tehette, mert kemény munkára nevelték őket. Édesapja durva, italos ember volt, sokszor kellett édesanyjukkal és testvéreivel kimenekülni a sötét éjszakába. Neki szerencséje volt, mert módos gazda fia vette el fiatalon, és önálló tanyán kezdhették az életüket. Sokat dolgozott, de békességben éltek. Férje jókedélyű, szép hangú ember, még most is szeret énekelni a közösségi alkalmakon, s gyerekeikkel is jó a viszony.

Katolikusként nem nagyon ismerte a Bibliát, örült, ha felolvastam neki – fogékony volt az evangéliumra, és szívesen hallgatta, ha az Úr Jézusról beszéltem, Aki élő Úr!

Hálás vagyok Istennek, hogy igehirdetéseket küldhettem neki kazettákon, és telefonon tartjuk a kapcsolatot.

* * *

A szövettani eredményem negatív lett! Ezt tudva, lehet, hogy nem is kellett volna megműteni? „Az Isten gondolatai nem a mi gondolataink!” Ő tudta, hogy mi volt mindezzel a célja.

Zika Klára